

rigsministeriet, at denne 2den Afdeling skulde erstatte et Handelsministerium eller Handelsdepartement. Ja, det er netop Sagen, og det tror jeg, man nu først begynder at faa Øjnene op for i Udenrigsministeriet, at Udenrigsministeriets konsulære Departement egentlig skulde være Centralstedet for Oplysning om økonomiske Forhold i Udlandet, ofte ogsaa for Initiativ og Paavirkning i økonomiske Forhold. Men jeg tillader mig dog at spørge det ærede Medlem, navnlig i Erindring om hans Udtalelse om, at i Spidsen for en saadan Afdeling maatte staa en Mand med stort Syn: Hvor kan man finde det indenfor Udenrigsministeriet, og hvor kan man vente at finde det? De Mennesker ere jo ganske almindelige Jurister, som have taget deres juridiske Embedseksamen og derefter komme ind i Udenrigsministeriet og arbejde der rent bureaumæssigt. Selvfølgelig ville de gennem de Rapporter, de faa ude fra, lidt efter lidt kunne komme til nogen Erkendelse af økonomiske Anliggender, men i alt Fald i min Tid havde ingen af Staben arbejdet enten i et Konsulat eller ude i praktisk Virksomhed. Hvor skulde man kunne forlange, at en Mand derindefra skulde kunne indtage den ganske overordentlig betydningsfulde Stilling, som en Departementschef i 2den Afdeling vil komme til at indtage? Jeg mindes meget godt, at Initiativet til udsendte Konsuler, altsaa den moderne Udvikling af Konsulatkorpsset, jo slet ikke er udgaaet fra Udenrigsministeriet, hvor det skulde være udgaaet fra, hvis man havde følt sig som det, man i Henseende til Erhvervslivet skulde være. Det er, saa vidt jeg mindes, den tidligere Finansminister Hage, fra hvem det er udgaaet. Og ikke nok med det, men Udenrigsministeriet har været imod denne Institution og har lige til den sidste Tid i Grunden mere ladet sig slæbe med til den end gaaet i Spidsen for Kravet om den, og det er ganske naturligt, jeg kan godt sige det ærede Medlem hvorfor; det er, fordi det giver grumme meget Arbejde inde i Udenrigsministeriet. Det er fuldstændig rigtigt, at der er for lidt Arbejdskraft i Udenrigsministeriet, det har der været i længere Tid, og det have de lidt under, men selvfølgelig har der ogsaa været for lidt kvalificeret Arbejdskraft. Der er blevet sagt derinde som en Begrundelse af den Modvillie, der er bleven vist overfor Institutionen: udsendte Konsuler, at Købmændene herhjemme ere ikke modne til at benytte sig af den, der var

ikke tilstrækkeligt Initiativ i dem o. s. v. Det er efter min Erfaring ikke rigtigt. Navnlig i de sidste 15—20 Aar er der kommet et meget stærkt Initiativ op, saavel mellem Købmændene som mellem de industridrivende. Men hvad jeg derimod tror mangler i høj Grad, og hvorfor mange store Opgaver endnu ligge urørte og uigen-nemførte, er tilstrækkelig Kapital.

I § 28 staar omtalt: Orlov. Jeg tror, det maa blive nødvendigt i Udvalget paa dette Punkt og paa forskellige andre Punkter at rette lidt ved Bestemmelserne, navnlig saa vidt de angaa Økonomien. Det er for den Konsul, der er ansat paa en oversøisk Plads, aldeles nødvendigt, at han hvert 2det Aar eller allermindst hvert 3die Aar kan rejse hjem. Herrerne maa ikke tro, at de Lønninger, der nu blive fastsatte efter dette Forslag, ere noget, der kan leves højt for paa disse Pladser. De tidligere vare komplet umulige, men de foreslaaede ere ingenlunde noget flot, og derfor kan man ikke vente, at en saadan Konsul, som maa rejse hjem af og til, skal selv kunne betale de kostbare Rejser fra oversøiske Pladser og hertil. Han maa hjem, fordi han maa tale med de erhvervsdrivende, det er nødvendigt, at han besøger dels saadanne næringsdrivende, som han har været i Forbindelse med, og dels saadanne, som han ønsker at bibringe Initiativ, eller hvis Mening han ønsker at høre, industridrivende, handlende, Banker, o. s. v. Derfor maa han hjem, men han kan ikke hvert andet Aar med de Lønninger og Opholdspenge, som blive satte ud for ham her efter Lovforslaget, betale de dyre Rejser.

Saa er der et andet Spørgsmaal — det er i § 39 —, som angaar Gebyrerne. Der staar, at Gebyrerne herefter for de udsendte Konsulers Vedkommende skulde gaa ind i Statskassen. Det vil jeg meget ønske ikke vil blive Tilfældet, for naar Gebyrerne skulde gaa ind i Statskassen, er Konsulen ganske ude af Stand til at eftergive noget, han maa tage sit Gebyr af enhver, som skal have en Embedshandling udøvet, og i mange Tilfælde ønsker han ikke at tage dette Gebyr. Det er sket ved mit Konsulat i sin Tid, og det sker ogsaa ved mangfoldige andre Konsulater, at naar der kommer et Menneske, som skal have en Embedshandling udført, og man ser, det er en Mand, der ikke har noget, har man ikke Lyst til at lade ham betale for denne Embedshandling, og saa gør man den gratis. Det er man afskaa-